

le laves en arbejdsmarkedsreform. Det lykkedes ikke, og man må sige, når man kigger tilbage på efterårssæsonen her, at det mest ambitiøse indslag for regeringens vedkommende nok har været statsministerens rejseprogram.

Det Radikale Venstre mener, at den bedste måde at ruste os på til fremtiden er at gøre dansk økonomi holdbar. Økonomisk holdbarhed er et teoretisk begreb, det kan være svært at forholde sig til, men manglen på holdbarhed går hurtigt hen og bliver blodig alvor.

Kl. 14:57

Det fremgår af regeringens egen 2015-plan, at beskæftigelsen skal løftes med 50.000-60.000 personer, før økonomien er holdbar, det vil sige, at velfærdsstatens indtægter og udgifter er i balance. Hvis reformkrisen bider sig fast og de nødvendige reformer ikke gennemføres, vil det gå sådan, som statsministeren selv har forudsagt det: Der vil skulle skæres i velfærden. Statsministeren sagde således i sin åbningstale tilbage i oktober:

»Derfor må vi handle nu. Det er et barskt valg, for enten må vi acceptere et tab af velstand og velfærd som følge af mangel på arbejdskraft, eller også må vi skaffe mere arbejdskraft....«

Et alternativ er at hæve skatten, men det vil blot forstærke det problem, som den i forvejen rekordhøje skat på arbejde medfører. Folk vil holde op med at arbejde, fordi fritid simpelt hen bliver for billig og gevinsten ved en ekstra indsats for lille.

Det Radikale Venstre gik til forhandlingerne om finansloven med et ønske om at deltage, men slutspillet blev det sædvanlige, at regeringen murede sig inde med Dansk Folkeparti. Det mener vi at der kom en dårlig aftale ud af, i hvert fald en aftale, som ikke grundlæggende er et svar på de udfordringer, vi står over for nu.

På sundhedsområdet er der brug for en øget indsats over for de kritiske sygdomme, men samtidig en reform af ventelistesystemet, som samlet styrker og prioriterer indsatsen og diagnoser for kritiske sygdomme.

På kulturområdet kan der være fornuft i at bevare mindesmærker, men vi savner penge til udvikling og de ting, der peger fremad.

På udlændingeområdet så vi, hvordan finansloven blev gjort til skueplads for Dansk Folkepartis magtdemonstration. Vi synes, at der skulle være givet flere penge til Udlændingesservice, som er blevet kraftigt beskåret økonomisk, for at sikre en hurtigere og bedre sagsbehandling.

Hvor går grænsen for, hvad Christiansborg egentlig skal blande sig i? Finanslovaftalen med Dansk Folkeparti er et udtryk for centralisme af værste skuffe, når Folketinget nu skal til at blande sig i uhumske toiletter og loft for betaling af mad til de ældre. Det er jo udtryk for, at der ikke er tillid til, at kommunerne er i stand til at prioritere og løse opgaverne. Det undrer sådan set ikke, at Dansk Folkeparti har den holdning, det kender vi jo alle sammen til, men at regeringen går med til det, må jo så være et udtryk for, at Venstre ikke længere har tillid til det kommunale selvstyre.

Det Radikale Venstre havde på forhånd sagt, at vi gerne ville deltage i forhandlingerne. Vi deltager i udmøntningen af globaliseringsmidlerne som en del af velfærdsforliget, vi deltager i tilbygningen til politireformen, vi deltager i aftalen om sygefravær, og vi deltager i udmøntningen af den såkaldte satspulje. Vi mødte op til forhandlingerne med bl.a., hvad vi selv kalder for en social 2015-plan. Indholdet i det forslag er, at vi i stedet for at strø velfærd ud over de fleste koncentrerer os om de mest udsatte, hvor vi udarbejder en plan frem mod 2015 for, hvordan vi kan hjælpe de mest udsatte grupper som eksempelvis børn, unge, udviklingshæmmede, voksne med psykiske problemer, voksne på kanten af arbejdsmarkedet samt kriminelle og deres børn. Det synes vi at der er brug for, men regeringen ville ikke.

Derfor vil vi, når det kommer til afstemningerne om ændringsforslagene, stemme imod forslag, der indebærer øget velfærd til de fleste, for på den måde at prioritere de mest udsatte. Vi vil bl.a. rulle forhøjelsen af børnechecken tilbage, fordi vi hellere vil prioritere til gavn for de mest udsatte borgere.

Andre af ændringsforslagene vil vi undlade at stemme til. Det er eksempelvis, når vi synes, den politiske retning måtte være rigtig, men hvor vi ikke kan få beløbet til at passe med, hvad vi selv har afsat.

Så stiller vi ændringsforslag til en stribe af de områder, som vi finder vigtige, og som regeringen ikke har prioriteret i den endelige aftale med Dansk Folkeparti:

På udviklingsområdet ønsker vi eksempelvis at Danmark når tilbage til målsætningen om at yde 1 pct. i ulandsbistand. Vi mener, at ulandsbistand nytter og gør en forskel, og samtidig vil det være et godt signal for Danmark at lægge sig i spidsen. Vi ønsker at styrke det såkaldte arabi-